

LIBRIS

We know
books

Copyright © Hyperliteratura, 2026, pentru prezenta ediție.

www.Hyperliteratura.ro
office@hyperliteratura.ro

DISCLAIMER: Pentru o viață sănătoasă,
consumați minimum două cărți pe lună.

www.Facebook.com/Hyperliteratura
www.Instagram.com/Hyperliteratura
www.Youtube.com/Hyperliteratura

Detalii online despre carte:
www.Hyperliteratura.ro/produs/Strigoitul

Tehnoredactor: Dan Iancu
Redactor: Andrei Ruse
Corector: Dragoș Cărbuneanu

Tiraj I (mai 2026): 1.000 exemplare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȘTEȚ, MIHAI
Strigoitul / Mihai Șteț. - București : Hyperliteratura, 2026
ISBN 978-606-9671-51-1
821.135.1

MIHAI ȘTEȚ

STRIGOIUL

Mihai Șteț s-a născut în anul 1981, la Baia Mare. Din 2014, locuiește în Marea Britanie și lucrează ca translator. În 2021, a finalizat programul de master în scriere creativă al Universității Brunel din Uxbridge. A publicat până acum volumul de poeme *Cântecele Vrăjitorului* (2018), urmat de romanul *Cărțile* (2024). *Strigoii* este inspirat din folclorul transilvănean și este impregnat de memoria satului bunicilor săi în care, în copilărie, a învățat să viseze, să se teamă, să mediteze și să scrie.

I

1959, pe un drum din sudul Transilvaniei

Era o noapte neagră de noiembrie cu rafale de vânt și ploaie rară, iar căruța își freca roțile căptușite cu fier de drumul mocirlos. Coccoțat pe banchetă și gârbovit de frig și oboseală, un bărbat zdravăn, cam pe la vreo treizeci-patruzeci de ani, ținea frâiele de piele cu mâinile lui late și goale, aranjându-și din când în când paltonul milităresc cumpărat chiar în acea dimineață din piața de vechituri din Sibiu. Avea părul castaniu și moale, acoperit cu o căciulă țărănească, din blană de oaie, ce îi stătea aplecată neglijent într-o parte. Cu capul băgat între umeri, bolborosea ceva și încerca să se dezmoștească din stupoarea care-i cuprinse tru-

pul, acum mult prea indiferent la frigul începutului de iarnă. Sănătatea de fier nu-l lăsa să simtă viforul, care, pe oricare altul, l-ar fi doborât la pat. Omul acesta fusese călit de cele mai cumplite ierni, de veri fierbinți, de toamne ploioase și ani grei de muncă. Se trăgea dintr-un neam de țărani săraci, care, de când cu comunismul, ajunseseră și mai amărâți. Aceasta era una dintre puținele ocazii în care își părăsea locurile natale. Cauza fusese moartea unei rubedenii apropiate, un unchi care-i lăsase de izbeliște încă din tinerețe, pentru a trăi cu proaspăta lui nevastă, fiică de ciobani înstăriți de lângă Sibiu.

Tânărul se aventurase în acele părți cu oarecare neîncredere. Nu bătea atâta drum pentru că-și dorea cu tot dinadinsul, și nici pentru că nu avea destule de făcut prin ograda lui. Fusese chemat – da, chemat – de unchiul lui, care, aflat pe patul de moarte, îi trimise vorbă să meargă să-l vadă cu orice preț. De ce-ar fi vrut bătrânul Șandor să-l întâlnească, după ani și ani de tăcere? Nu-și putea închipui, dar, împins instinctiv de gândul unei moșteniri, tânărul își lăsase nevasta și cei trei copii, doi băieți și o fată, se urcase în căruță, mânănd încet caii prin ținuturile acelea reci și mocirloase și întrebând când pe unul, când pe altul cum putea ajunge la destinație. Numai că, pe când trecu de pragul casei lui Șandor, acesta era deja țepăn și gata de dus la groapă.

„Moartea este o scăpare”, le spuse tânărul verilor lui, pe care nici măcar nu-i cunoștea, încercând din rășputeri să schițeze o urmă de durere, deși gândul lui era în altă parte. Încruntat, se uita cu ciudă la avuția acestor ciobani, la tot ce aveau să le lase copiilor lor,

în timp ce el de-abia putea să se târască de la un an la altul, ca un vierme. Cu toate astea, cât stătu acolo, se ținu țanțoș. Se făli întruna, îndrugând câte și mai câte, deși hainele-i ponosite și lăcomia cu care înfulecă la prohod îl trădărea numaidecât. Dar lui nu-i păsa. Livia și copiii erau bine. Colectivizarea, care nu ajunsese aici, în munți, pe ei îi atinse acolo, în Salcâmi, dar se descurcau. În plus, Partidul avea să modernizeze satele, iar lor, țăranilor, avea să le meargă de minune, își continuă el lăudăroșeniile, neluând în seamă privirile tăioase ale ciobanilor, ba mai mult, nutriend și un dispreț profund față de ei. Deh, până la urmă, ei nu aveau nicio treabă cu el, cu familia lui, cu satul lui, iar unchiul Șandor, singurul care-și dorise să-l vadă, era deja plecat pe lumea ailaltă.

***

Pe nepotul lui Șandor îl chema David Damaschin. Tocmai ce intrase cu căruța într-unul din satele mai înstărite, săsești, când ropotul unui tren marfar ce galopa pe o cale ferată din depărtare îl făcu să tresară. Ar fi putut să ia și el un tren până la Sibiu, dar de acolo era greu să ajungă sus, în munți, în cătunul unde trăise unchiul lui. Poate de acolo, din Sibiu, ar fi reușit să prindă vreo ocazie, pe cineva cu o căruță, da, numai că lui David nu-i plăcea să se lase în nădejdea altora și nici în voia sorții. Așa că tot mai bine era să-și pună el caii la căruță, să pornească la drumul acela lung și să meargă așa, de unul singur, cu gândul la vrute și nevrute.

Își luă mâna dreaptă de pe frâie și se frecă la piept, în dreptul buzunarului interior al paltonului, făcând

să foșnească plicul cu bancnote groase de hârtie – moștenirea de la Șandor. Subțire de tot. Poate fusese mai țeapănă, dar își vârâseră verii degetele în ea imediat după moartea bătrânului. Nu avea să afle nicio dată. Chiar și așa, tot mai bine decât nimic.

Mulțumit că, totuși, banii erau acolo, apucă frâiele cu ambele mâini și privirea îi căzu, ca hipnotizată, pe spinările celor doi cai. Erau roșii ca focul, iar cozile auri le atârnavă, lungi și bine țesălate. Căii ăștia, mândria lui, păseau lent înaintea, respirând aerul rece al toamnei și împrăștiind rotocoale de aburi lungi pe nări și pe gură. David le aruncă un „hăis!” inutil și își întoarse fața spre casele săsești cu fațade înalte, cu acoperișuri mari și porți largi, care stăteau aliniate dincolo de șanțurile de scurgere, legate, din loc în loc, de drumul principal prin niște podețe joase, de piatră. Aveau ferestrele înguste și pătrate, cu obloane de lemn. Semănau cu niște perechi de ochi menite să-i urmărească pe trecătorii ca el și să-i facă să-și vadă de drum.

Unele dintre ele scoteau printre zăbrelele acelor obloane o lumină palidă, de bec electric – cum aveau satele, mai nou. Erau niște case frumoase, mult mai zdravene decât colibebele din chirpici și lemn ce încă se mai găseau pe la ei, prin Salcâmi, deși, de ceva timp, începuseră și ei să-și ridice case din cărămidă. Aveau și curent. Da, s-ar fi descurcat bine-mersi, cugetă David cu un oftat, dacă nu le-ar fi înghițit comuniștii toate pământurile. Părinții lui erau acum morți, dar înainte, adică până să vină noul regim, avuseseră pădure, pământ arabil și pășuni. Apoi, cu reformele, toate astea le fuseseră confiscate, chipurile, pentru binele comun! Cote, cote și iar cote! O goană continuă

din care țaranilor nu le mai rămânea decât aerul pe care trebuiau să-l respire, ca, mai apoi, să tragă încă o zi, și încă una, și tot așa, până cădeau sleiți. Rumegând gândul acesta tainic, David nici nu-și dădu seama că scrâșnea din dinți și-și încleșta, în același timp, pumnii pe frâiele de piele.

***

Undeva pe la mijlocul satului, căruța trecu pe lângă o biserică de piatră din care se ițea, amenințător, un turn înalt și masiv, ce parcă se răsucea spre cer. Lângă biserică, o ușă cu geam a unei case tocmai se deschise și doi bărbați ieșiră în drum unul după altul, vorbind ceva germană și îndepărtându-se cumiști, scâlțați în lumina ce venea dinăuntru. Imediat după aceea apără în prag o femeie, care le spuse vreo două vorbe în limba lor și închise grăbită ușa. Bărbații o luară încet la stânga și, fără să-i dea binețe, trecură pe lângă căruța lui David, pierzându-se în noapte.

Stârnit de curiozitatea omului neumbat prin lume, David își îndreptă atenția către casa din care își luaseră tălpășița bărbații. Fațada avea două ferestre, iar deasupra ușii cu geam, pe peretele văruiat cu un albastru-deschis, scria cu litere mari: BUFET. „N-o fi chiar târziu dacă oamenii ăștia încă mai stau la povești”, își spuse David. Abia atunci își aminti că era sâmbătă „și că mâine era zi de odihnă pentru toată lumea”.

Căruța înaintă leneș prin fața bufetului, când, dintr-odată, David, împins de dorul de a sta la taifas cu cineva și știind că avea la el destui bani cât să-și poată îngădui un pahar de băutură, trase de frâie spre dreapta

și mână caii la marginea drumului. Acolo, se dădu jos – cu greu, căci era înțepenit – și se întinse până îi pocniră oasele. Ceva mai dezmorțit, trecu pe lângă unul din cai și lăsă palma dreaptă să-i alunece pe coastele calde ale animalului, când ușa bufetului se deschise din nou, iar în prag apăru femeia de mai devreme.

David se uită la ea și la ținuta ei bărbătească. Femeia avea părul prins la spate. Două plete lungi îi cădeau neglijent peste obraz. Purta o cămașă gri cu mânecile suflecate, pantaloni strâmți și niște cizme lungi, de piele. Zâmbindu-i scurt, David o salută și-și scărpină părul aspru de pe față. Femeia îl cercetă din cap până-n picioare, ca și cum l-ar fi măsurat, și-i spuse ceva sec și de nedeslușit în românește, ceva ce suna a „bună seara”.

– Bună seara, răspunse David cu vocea lui blândă și, timid, își dădu jos cu o mână căciula de pe cap.

– Haideți înăuntru, îl invită femeia, de data asta ceva mai amabil și mai clar.

Neîndoielnic, ea trebuie să fi fost cărciumăreasa. Era destul de frumoasă, mică de statură, cu șolduri late. Cămașa pe care o purta era descheiată la piept, scoțând la iveală două sferturi rotunde de sâni de pe care David se străduia să-și mute privirea. El dădu din cap și-și târșâi picioarele înspre pragul din care femeia deja dispăruse, lăsând însă ușa deschisă în urma ei.

Ajuns la intrare, cum era înalt de statură, David își plecă ușor capul și păși înăuntru. Frământând căciula între degete, își roti ochii prin încăpere și le dădu binețe în românește celor șapte bărbați care ședeau tăcuți la mese și sorbeau ceva din niște căni mari, de porțelan. Bărbații, destul de înaintați în vârstă, aveau

fizionomii tipic săsești: ochi deschiși la culoare, fețe osoase, severe și bărbierite, mustați dese și îngrijite. Cine știe, poate că un om mai bun decât el ar fi știut să le smulgă un zâmbet ori o vorbă. Însă, ursuz și prost îmbrăcat cum era, David nu făcu o impresie prea bună.

– Ușa! Intră frigul! strigă cărciumăreasa și se retrase în spatele tejghelei de lemn vechi, de unde îi zâmbi stângaci.

Lângă ea, pe tejghea, se afla un butoi de lemn cu robinet. În spatele ei, pe rafturi, erau înșirate sticle de șnaps, rachiu și alte licori cu etichete de hârtie încoloră lipite pe ele.

Umil, David dădu încă o dată din cap și, agățându-se de clanța de bronz, trânti fără să vrea ușa în urma lui și păși tiptil înăuntru. Pereții albi erau aproape goi, mai puțin cel din fața lui, care avea un calendar și portretul înrămat al primului secretar al P.M.R. Era un portret nou, alb-negru, iar prim-secretarul, fotografiat dintr-o parte, era un bărbat hotărât, în floarea vârstei, a cărui expresie emana o cascadă de promisiuni și speranțe într-un viitor mai bun.

Simțindu-se hăituit de privirile celorlalți, prima pornire a lui David a fost de a se îndrepta spre tejghea, numai că o voce interioară îl avertiză să-și schimbe direcția, și o luă spre singura masă neocupată. Se așeză încet, precaut, pe un scaun de unde putea să vadă întreaga încăpere. În spatele lui, într-o sobă de fier, cilindrică, cu burlan, un foc țipător devora niște lemne îmbibate de umezeală. David mai dădu de câteva ori din cap în semn de binețe și așteptă – ce anume, nici el nu știa.

Cârciumăreasa și cei șapte bărbați îl urmăriră nemulțumiți încă vreo câteva clipe, după care femeia, sătulă de șovăiala lui, ieși din spatele tejghelei și veni țintă la masa lui.

– Ce să-ți aduc? Mâncare nu mai servesc la ora asta, îl anunță ea, proptindu-se cu podul palmelor de masă.

Ochii lui David, ochii aceia alungiți și negri, clipiră de câteva ori. Rămas mut, își vârî mâinile împreunate între genunchi.

Văzându-l atât de tulburat, de necunosător, ceilalți clienți îi întoarseră spatele și își reluară poveștile. Mulțumit că măcar scăpase de o povară, David deschise gura și rosti scurt:

– Ce beau ei, spuse ezitant și arătă cu un deget spre una dintre cămile mari de pe masa din fața lui.

– Adică o bere?

– Da.

– Bine. Vrei și niște sare? mai întrebă cârciumăreasa, care habar nu avea cum își bea el berea de obicei sau dacă măcar știa ce comandase.

David, care tocmai îl pândea pe unul dintre sași – un bărbat cărunt și uscățiv, cu chipul încremenit – cum ciupește niște sare dintr-o farfurioară și o freacă de marginea căunii, înțelese ce voia să spună cârciumăreasa. Dădu din cap că da. Femeia îl privi amuzată și, plecându-și capul ca să-și ascundă rânjetul, se retrase. Avea obraji proeminenți. Niște riduri ușoare îi radiau dinspre ochi spre tâmpile, parcă sporindu-i frumusețea. Dacă ar fi fost mai tânără, l-ar fi intimidat cu prospețimea ei, dar așa, avea curaj să îndrăznească și să-i vorbească.

De îndată ce cârciumăreasa se îndepărtă, David începu să-și studieze mâinile pline de bătăături, degetele late, unghiile murdare și crăpate de atâta lucru. Îi venea greu să-și ridice privirea din podea, și asta pentru că nu voia să recunoască: era pentru prima oară în viața lui când punea piciorul într-un bufet săsesc. Ceva îi tulbură șirul gândurilor. Ridicând capul, se trezi că toți cei șapte sași stăteau din nou cu ochii pe el. Auzise că unii dintre români nu erau prea bine văzuți prin satele lor și că sașii se credeau mai cu moț decât ceilalți de prin Ardeal. În plus, trăiau niște vremuri tare urâte. Țăranii erau neîncredători.

David nu avu mult timp să se gândească la asta, căci trupul agil al cârciumăresei apăru de nicăieri în fața lui pentru a-i pune pe masă o cană din aceea cu bere – o numi „halbă” – și o farfurioară cu sare.

– E cam liniște la noi, că mi-e stricat radioul și n-am avut cum să-mi iau unul nou, se plânse ea, ștergându-și mâinile umede de pantaloni.

– Nimeni nu o mai duce bine-n țara asta, făcu David împăciuitor, în timp ce căuta să vadă radioul acela despre care vorbește cârciumăreasa.

– *Hallo*, da' mai ziceți și voi ceva! Ce fel de gazde sunteți? se răzoi ea nițel mai veselă la cei șapte sași, făcându-l pe David să rânjească tâmp.

– *Aber was sollten wir sagen*¹, Sofia? întrebă unul dintre bărbați, cel care-și pusese sare pe marginea halbei de bere ceva mai devreme, învățându-l pe David un lucru nou.

– Ceva în limba lui, le porunci cârciumăreasa în românește, surprinzându-i pe sași, care nu prea mai înțelegeau ce se întâmplă cu ea, de era dintr-odată așa de însuflețită.

1 *Dar ce să spunem?* (germană)

– „Ceva în limba lui”, repetă unul dintre sașii cei mai înalți.

– Bravo! exclamă cârciumăreasa, parcă luându-i apărarea lui David.

Bărbatul scrâșni din dinți și, convins că nu avea să o scoată la capăt cu cârciumăreasa, dădu încet din cap, fulgerându-l pe David cu niște ochi ca de sticlă.

– De unde te tragi tu, mă, bărbate? îl întrebă.

– Tovarășe, îl corectă un altul, mai tânăr.

– Ah, so, tovarășe, reluă sasal cel mare.

David răspunse în șoaptă că era din Salcâmi.

– Nu-ș' unde-o fi asta, se scărpină sasal în creștet și, încruntat, scormoni prin harta minții după satul ăsta necunoscut.

David îi explică: trebuia să o ia pe lângă Valea Morii, să meargă înainte pe drumul înspre Vlaha și, imediat după ce trecea podul...

– Ah, so, colo-șa, la răscrucea de lângă pod... pri-cepu în cele din urmă sasal. Știu acu'. N-am mai fo' p-acolo de ani de zile. Ai ceva drum pân' acas', spuse sasal gânditor.

– Am, răspunse David.

Faptul că intrase în vorbă cu omul ăsta îl făcu să se mai liniștească.

– Da' ia stai o țâr! Mi-amintesc acu' de-un sat de-i zăcea Salcâmi, da' nu-i ceva mai încolo, mai pă lângă Sebeș? întrebă sasal.

– Nu. După răscrucea de la Vlaha, o iei la dreapta. Mai este un drum și la stânga, dar nu duce nicăieri. E doar un vechi drum forestier.

– Mno bine! „Doar un drum forestier”, repetă unul dintre sași, un bătrân cu părul alb și rar, care până

atunci păruse complet detașat de această conversație și care era, în mod evident, familiarizat cu satul lui David, dar nu spusese nimic, ca și cum ar fi vrut să-l verifice. Atunci nu știi dumneata pre' multe, continuă bătrânul.

– Adică?

– Uite-așe, spuse sasal tăios și își încovoie degetele noduroase ale mâinii drepte într-un pumn, apoi începu să le frământa. Încercă să-și găsească cuvintele, când, simțind privirea aprigă a cârciumăresei, reluă pe un ton mai blând: Apăi, dacă bine țân minte, drumu' din stânga duce cătră castelu' lu' von Langenthal. Mi-nchipui că-i fi auzât de baronu' von Langenthal și de comoara lui.

David scutură din cap. I se părea ciudat că sașii aveau poveștile lor, povești despre locuri din imediata apropiere a satului său, pe care nu le auzise niciodată. Ca și cum mai multe lumi închise erau împrăștiate prin aceste văi și păduri, și nu se atingeau decât așa, din întâmplare.

– La ce te-asteptai, Konrad? Omul nu-i de-al nostru, spuse cârciumăreasa, parcă pentru a întări gândurile lui David.

– Nun aber², știi, da' s-o născut prin părțile astea, ca noi,ăștilaț'! sări bătrânul, nemulțumit.

Zăpăcit de asprimea cu care așa-numitul Konrad vorbise, David apucă de toarta halbei și, uitând cu totul de sare, o duse la gură. Îi fu greu să treacă peste izul de pâine mucegăită al berii – aceasta fiind prima idee pe care și-o făcuse așa, în grabă, despre o băutură din care nu mai gustase niciodată până atunci. Buzele lui

2 Păi, da', acuma... (germană)